

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Mgr. Jitky Zavřelové a soudců Olgy Stránské a Mgr. Tomáše Kocourka, Ph.D., ve věci

žalobců:

a) J. B.,

b) E. B.,

oba bytem U P. b., P.,

c) T. P.,

bytem B., P.,

všichni zastoupeni JUDr. Tomášem Hlaváčkem,
advokátem se sídlem Kořenského 15, Praha,

proti

žalovanému:

Krajský úřad Středočeského kraje,
se sídlem Zborovská 11, Praha,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 19. 4. 2017, č. j. 049630/2017/KUSK, sp. zn. SZ 019452/2017/KUSK ÚSŘ/Hr,

takto:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobci se dvěma samostatnými žalobami, usnesením ze dne 14. 6. 2017, č. j. 45 A 61/2017-13, spojenými ke společnému projednání, podle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), domáhají zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí, jímž žalovaný zamítl odvolání žalobců a potvrdil rozhodnutí Městského úřadu Říčany (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 25. 10. 2016, č. j. 55125/2016/MURI/OSÚ/00022, sp. zn. 42251/2016/Po (dále též jen „prvostupňové rozhodnutí“). Prvostupňovým rozhodnutím byla Ing. P. M. a Ing. H. K. (stavebníkům) umístěna a povolena stavba *Rodinný dům včetně domovních přípojek inženýrských sítí* na pozemcích p. č. X a p. č. st. X v katastrálním území Louňovice (stejně jako všechny nemovité věci dále uváděné v tomto rozsudku).

2. Žalobce a) namítá, že napadené rozhodnutí představuje zásah do jeho vlastnického práva, protože se v důsledku umístění a povolené stavby sníží hodnota jeho rekreační chaty. Toto rozhodnutí bylo vydáno na základě nedostatečně zjištěného skutkového stavu a žalovaný některé odvolací námitky žalobce a) vypořádal jen nedostatečně nebo vůbec. Mezi nevypořádané námitky patří změna projektové dokumentace, o níž žalobce a) nebyl informován a nemohl se k ní vyjádřit, ačkoli jde o zásadní okolnosti. Dále žalovaný nevypořádal námitku, že bylo se správním spisem manipulováno. Nedostatečně žalovaný vypořádal námitku, že stavba nerespektuje urbanistické hodnoty okolí, neboť se zabýval jen její výškou a zastavěnou plochou a nerespektoval místní uspořádání menších pozemků, do kterého stavba o této hmotě výrazně zasáhne, a podstatně tak naruší pohodu bydlení. Závěr žalovaného, že lokalita není urbanisticky cenná (který měl být ostatně podložen místním šetřením spojeným s ústním jednáním), neznamená, že do ní lze umístit jakoukoli stavbu. Rovněž žalovaný nedostatečně vypořádal námitku o umístění vsakovací jímky. Pod povrchem části pozemku, kde má být jímka umístěna, se nachází nepropustný žulový masiv (jak to plyne z posudku), a pokud nebude jímka postačovat, může se voda rozlévat na pozemku žalobce a) a podmáčet jej. Dále žalovaný nesprávně vypořádal námitku poklesu hladiny vody v žalobcově studni, kterou žalobce využívá k zalévání apod. Není správný závěr, že pokud dojde k poklesu vody, má se žalobce na stavebníky obrátit s žádostí o náhradu škody; právě soukromoprávním sporům má územní a stavební řízení předcházet. Totéž platí pro obdobně vypořádanou obavu žalobce a), že rekuperační jednotka bude příliš hlučná. Konečně žalovaný nesprávně zhodnotil, že je předmětná stavba v souladu s územním plánem, neboť nezohlednil, že došlo k překročení stávající výškové hladiny a narušení charakteru zástavby v daném území.
3. Všichni žalobci společně namítají, že je napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné, protože s některými jejich námitkami se žalovaný vůbec nevypořádal. Jde o následující námitky: a) s projektovou dokumentací bylo manipulováno, b) výkresy č. C a č. D.1.02 se liší a není tedy jasné, kudy vede zeď přilehlá k pozemku p. č. X, c) předmětná stavba naruší krajinný ráz, d) vliv stavby na studny na sousedních pozemcích, e) předmětná stavba není umístěna 6,45 metru od hranice pozemku p. č. X, ale jen 6,45 m od stavby na tomto pozemku a f) v koordinační situaci nejsou zakresleny všechny stávající objekty, zejména studny.
4. Dále se žalovaný nedostatečně vypořádal s námitkou, že se předmětná stavba vymyká charakteru okolní zástavby. Žalovaný se spokojil jen s konstatováním, že stavba není navržena v historicky cenné části obce a svým půdorysem ani velikostí se od stávajících staveb neliší. To však není pravda, neboť všechny sousedící stavby jsou podstatně menší a nižší rekreační chaty. Z vypořádání námitky tak není jasné, s kterými okolními stavbami správní orgány předmětnou stavbu porovnávaly, a je proto vypořádaná nepřezkoumatelně.
5. Dále žalovaný nedostatečně vypořádal námitku týkající se hluku z klimatizační jednotky, neboť pouze jako podmínku stavby stanovil, že ke kolaudaci bude provedeno měření klimatizačních jednotek umístěných na fasádě, nebo budou přemístěny na střechu objektu. To nijak nepřispívá k ochraně práv žalobců. Je nepřijatelné, aby byla podmínka pro povolení stavby formulována alternativně. Není také jasné, jak bude správní orgán I. stupně bránit práva žalobců v případě, že výsledky měření potvrdí překročení limitů.
6. Žalovaný dále nedostatečně vypořádal námitku vlivu stavby na oslunění a osvit místností v rekreačních chatách žalobců, jejichž některá okna jsou situována směrem k předmětné stavbě. Touto otázkou se správní orgány ani zpracovatel projektové dokumentace nijak nezabývali.

7. Žalobci dále nesouhlasí se závěrem žalovaného, že je dostačující, pokud bude stavba od rekreačních objektů vzdálena 7 metrů, neboť územním plánem je území určeno pro bydlení v rodinných domech a § 25 odst. 3 vyhlášky č. 501/2006 Sb., o obecných požadavcích na využívání území, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „vyhláška o obecných požadavcích na využívání území“), se tudíž neužije.
8. Dále žalobci nesouhlasí s vypořádáním námítky, že byl překročen koeficient zastavěnosti. Podle napadeného rozhodnutí má stavba plochu 213,66 m², přičemž celková zastavěná plocha pozemku může činit 243,6 m². Plocha vstupu pro pěší činí 13 m² a plocha vjezdu do garáže 20 m². Pokud by se tyto plochy započítaly, byl by koeficient zastavěnosti překročen. Správní orgány však vyšly z toho, že podle výkladu k územnímu plánu Louňovic od jeho zpracovatele se v zastavěném území ve všeobecně obytných plochách započítává pouze zastavěná plocha objektů. Je to přitom správní orgán, který má územní plán vykládat. Tento odkaz na stanovisko pořizovatele je nepřezkoumatelný a nesprávný, neboť nezastavěná část pozemku má sloužit pro zeleň a vsakování; není tedy přípustná její další redukce zpevněnými plochami.
9. Konečně žalobci nesouhlasí se způsobem, jakým byla vypořádána námitka vsakování dešťových vod. Nebylo zohledněno, že 1,5 m pod povrchem pozemku je žulová skála. Žalovaný se s touto námitkou vypořádal ocitováním části projektové dokumentace, kterou však žalobci označovali za chybnou.
10. Žalovaný ve vyjádření k žalobě uvádí, že ze spisového materiálu nebylo zjištěno, že by žalobci do spisu nahlíželi a pořizovali si kopie projektové dokumentace, ani že byla projektová dokumentace měněna. Na výkresu D.1.02 je zeď zakreslena shodně jako na výkresu C.2 s tím, že byla ručně opravena kóta (buď stavebníkem, nebo správním orgánem I. stupně) tak, aby výkresy vzájemně korespondovaly. Jelikož žalobci v odvolání netvrdili nic o tom, jak tato skutečnost zasahuje do jejich práv, žalovaný se touto otázkou dále nezabýval. Správní orgán I. stupně vydané rozhodnutí doplnil o přílohy C.2 a C.5 a stanovil podmínku, že stavba bude povolena v souladu s přílohou rozhodnutí; podle nich bude zeď umístěna na hranici pozemků jako součást oplocení a bude po dohodě snížena. Žalobci tedy byli po celou dobu řízení prokazatelně průběžně informováni. Jde-li o námitku narušení krajinného rázu, ten se při existenci územního plánu neposuzuje, neboť byl již posouzen při pořizování územního plánu; nyní stačí pouze konstatovat, že je stavba v souladu s územním plánem Louňovic, resp. s regulativy pro plochy všeobecně obytné – dostavby ve stávající zástavbě. Námitkou týkající se ovlivnění studní na okolních pozemcích se žalovaný nezabýval, neboť předmětem řízení nebyly žádné vrtý (o těch bylo vedeno samostatné řízení). Jde-li o tvrzení žalobců, že předmětná stavba nebude umístěna 6,45 metrů od hranice pozemku, pak se mýlí (srov. výkres C.2). Námitkou žalobců, že nejsou v situačním výkresu zakresleny všechny stavby včetně studní, se žalovaný nezabýval, neboť podle vyhlášky o obecných požadavcích na využívání území se při posuzování odstupových vzdáleností posuzují jen hlavní stavby; žalobci ostatně netvrdili nic o tom, že by to představovalo jakýkoli zásah do jejich práv. Žalovaný nesouhlasí s tím, že by nedostatečně vypořádal námitku začlenění předmětné stavby do charakteru okolní zástavby, neboť se touto otázkou zabýval na celé jedné straně napadeného rozhodnutí. Tam žalovaný uvedl, že v lokalitách, kde se počítá se zbouráním stávajících rekreačních objektů, které budou postupně nahrazeny rodinnými domy, postrádá posuzování souladu s původní zástavbou smyslu, neboť nové objekty se nevyhnutelně budou od stávající zástavby lišit. Jde však o změnu v intencích regulativů územního plánu, které jsou

nastaveny tak, aby změna charakteru přícházela postupně, a předmětná stavba jim plně vyhovuje. Jde-li o námitku nedostatečného vypořádání hluku z klimatizační jednotky, konstatuje žalovaný, že se k projektové dokumentaci vyjádřila Krajská hygienická stanice Středočeského kraje, která neměla námitek. Správní orgán I. stupně přesto jako podmínku stanovil měření hluku. Hlučnost tohoto typového zařízení je většinou garantována výrobcem, pokud by však přesahovala maximální přípustné hodnoty denního a nočního hluku, stavební úřad užívání stavby až do odstranění vady zakáže; stavebník pak bude muset klimatizaci přemístit, snížit její výkon, vyřadit ji z provozu nebo ji zcela odstranit. Žalovaný dále k námitce, že odstupová vzdálenost předmětné stavby od domů žalobců neměla být 7 metrů (jakožto od rodinného domu podle vyhlášky o obecných požadavcích na využívání území), nýbrž 10 metrů (jako od rekreačního objektu podle téže vyhlášky), uvádí, že vycházel z funkčního využití plochy, které předpokládá postupnou přestavbu rekreačních chat na rodinné domy. Vyhláška o obecných požadavcích na využívání území vzdálenost mezi rekreační chatou a předmětným rodinným domem neupravuje, žalovaný proto postupoval podle svého uvážení. Vzdálenost 8,5 metru mezi objekty (rekreační chatou na pozemku p. č. X a předmětnou stavbou) je dostačující a nemá žádný negativní vliv, zejména nijak neohrožuje rekreační funkci chaty. K námitce, že předmětná stavba překračuje koeficient zastavěnosti pozemku, uvádí žalovaný, že se touto skutečností zabýval a trvá na tom, že se do zastavěných ploch započítávají jen nadzemní objekty, nikoli zpevněné plochy. Konečně k námitce, že se žalovaný nezabýval námitkou týkající se vsakování dešťových vod, uvádí, že likvidace dešťových vod byla navržena v souladu s hydrogeologickým posouzením; žalobci ostatně neuvedli, jak se vsakování vody negativně promítá do jejich práv. Žalovaný navrhuje zamítnutí žaloby.

11. V doplnění vyjádření žalovaný uvedl, že nedopatřením nezareagoval na námitku týkající se oslunění a osvitů sousedních pozemků, které zhorší, resp. znesnadní vyhřívání bazénu na pozemku žalobců. I touto otázkou se správní orgán I. stupně zabýval a uvedl, že tuto problematiku řeší studie zastínění, která je součástí projektové dokumentace. Podle vyhlášky č. 268/2009 Sb., o technických požadavcích na stavby, ve znění pozdějších předpisů, musí být alespoň polovina plochy pozemku v okolí budovy sloužící k rekreaci osluněna dne 1. března nejméně 3 hodiny. Tato podmínka je podle studie splněna.
12. Žalobci v replice uvádí, že v průběhu správního řízení do spisu opakovaně nahlédli, přičemž uvedli konkrétní termíny, kdy se tak stalo; pokud o tom správní orgán I. stupně nevyhotovil protokol nebo jiný záznam, nemůže to jít žalobcům k tíži. Dále se neztotožňují s tím, že by ve společném stavebním řízení neměl být posuzován krajinný a urbanistický ráz. Žalobci dále podotýkají, že přesvědčení žalovaného, že jsou pro odstupové vzdálenosti mezi stavbami rozhodné pouze rodinné domy, je v rozporu s § 24a a § 24b vyhlášky o obecných požadavcích na využívání území. Dále poukazují na to, že skutečnost, že stavba je v souladu s územním plánem, ještě neznamená, že se nevymyká charakteru okolní zástavby, což je třeba posoudit vzhledem ke stavu ke dni vydání napadeného rozhodnutí, nikoli operovat se stavem budoucím. Jde-li o klimatizační jednotky, je nepřípustné stanovit v rozhodnutí alternativní podmínku. Žalobci nesouhlasí ani se závěrem žalovaného, že se do zastavěných ploch započítávají pouze nadzemní objekty, nikoli zastavěné plochy.
13. Ze správního spisu zjistil soud následující podstatné skutečnosti. Dne 11. 8. 2016 požádali Ing. H. K. a Ing. P. M. (stavebníci) o vydání společného územního rozhodnutí a stavebního povolení na stavbu rodinného domu na pozemcích p. č. X a p. č. X. K žádosti přiložili

souhlasné stanovisko Hasičského záchranného sboru, Městského úřadu Říčany, odboru životního prostředí, Krajské hygienické stanice Středočeského kraje, vyjádření obce Louňovice a vyjádření správců inženýrských sítí a telekomunikačních soustav. Dále přiložil projektovou dokumentaci. Dne 11. 8. 2016 zahájil správní orgán I. stupně společné územní a stavební řízení, sdělil účastníkům a dotčeným orgánům, že upustil od ústního jednání. Poučil je také o tom, že své námitky a závazná stanoviska mohou uplatnit ve lhůtě 15 dnů od doručení oznámení o zahájení řízení. Dne 12. 9. 2016 podali žalobci své námitky, které se částečně shodují s žalobními body. Dne 25. 10. 2016 vydal správní orgán I. stupně prvostupňové rozhodnutí, jehož výrok je rekapitulován v bodě 1 tohoto rozsudku. V něm stanovil podmínky pro umístění a provedení stavby a vypořádal námitky vznesené obcí Louňovice a žalobci (způsob jejich vypořádání soud s ohledem na povahu žalobních námitek rekapituluje dále). Proti tomuto rozhodnutí se žalobce a) odvolal samostatně dne 10. 11. 2016 a dne 14. 11. 2016 se pak společně odvolali žalobce a), žalobkyně c) a další dvě osoby. Dne 11. 1. 2017 (poté, co jí bylo prvostupňové rozhodnutí doručeno na správnou adresu dne 5. 1. 2016) se proti prvostupňovému rozhodnutí odvolala i žalobkyně b). V odvoláních všichni žalobci shodně uvedli, že jejich námitky nebyly řádně vypořádány. Dne 19. 4. 2017 vydal žalovaný napadené rozhodnutí, kterým zamítl odvolání žalobců a potvrdil prvostupňové rozhodnutí.

14. Soud ověřil, že žaloby byly podány včas, osobami k tomu oprávněnými, po vyčerpání řádných opravných prostředků a splňují všechny formální náležitosti na ně kladené. Jde tedy o žaloby věcně projednatelné. Soud vycházel při přezkumu žalobami napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který zde byl v době vydání napadeného rozhodnutí (§ 75 odst. 1 s. ř. s.), přičemž napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.). Vady, k nimž by byl povinen přihlídnout z moci úřední, soud neshledal. Soud rozhodl o žalobě bez jednání za podmínek § 51 odst. 1 s. ř. s., neboť účastníci ani na výzvu soudu nesdělili, že by s projednáním věci bez jednání nesouhlasili.
15. Všechny žalobní námitky mají vesměs stejnou povahu – žalobci nesouhlasí se způsobem, jakým byly vypořádány jejich jednotlivé odvolací námitky, a proto považují napadené rozhodnutí za nepřezkoumatelné, resp. nezákonné. Soud pokládá za potřebné v první řadě uvést, že podstatou a smyslem správního soudnictví je ochrana veřejných subjektivních práv. Aby žalobci mohli uplatnit určitou žalobní námitku, je třeba tvrdit (nebo musí soud z povahy námítky zjevně dovodit) přímé dotčení v jejich právní sféře. Žalobci však nejsou v postavení dohlížitelů nad zákonností řízení, které předcházelo vydání napadeného rozhodnutí, ani kontrolorů absolutní věcné správnosti všech předložených podkladů. K tomu je třeba uvést, že pokud namítaná nezákonnost nebo vada rozhodnutí nezakládá žalobcům aktivní věcnou legitimaci v řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu, pak jim nezakládá aktivní věcnou legitimaci ani skutečnost, že správní orgány řádně nevypořádaly jejich odvolací námitky, či námitky uplatněné v rámci správního řízení (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 6. 2013, č. j. 1 AOs 1/2013 - 85). Nemohla-li se určitá skutečnost dotknout hmotných práv žalobců, pak ani řádné nevypořádání se s námitkou nemohlo mít takové důsledky. Jde toliko o porušení procesních předpisů, které však nemá vliv na hmotněprávní postavení žalobců. Procesní práva jsou předmětem ochrany pouze tehdy, jestliže při jejich porušení mohlo být zasaženo hmotněprávní postavení dané osoby. Proto námitkami, u nichž nelze dovodit dotčení žalobců v jejich právní sféře, se soud nemůže zabývat, respektive jsou *a priori* nedůvodné. Rovněž soud připomíná, že nikoli každé pochybení správních orgánů je

vadou, která má vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí, a tedy je důvodem pro jeho zrušení.

16. Dále soud zdůrazňuje, že byť mají správní orgány povinnost svá rozhodnutí řádně odůvodnit, nelze to interpretovat jako právo žalobců dostat detailní odpověď na každou uplatněnou námitku. Pokud správní orgán přesvědčivě představí řádně odůvodněný vlastní názor, odlišný od názoru žalobce, jeho námitky tím vypořádá minimálně implicitně. Absence odpovědi na ten či onen argument žalobce v odůvodnění napadeného rozhodnutí tak bez dalšího nezpůsobuje nepřezkoumatelnost rozhodnutí či dokonce jeho nezákonnost. Klíčové je, aby správní orgán zareagoval na základní námitky účastníků řízení. Tento závěr vyplývá z konstantní rozhodovací praxe Nejvyššího správního soudu (srov. rozsudek ze dne 27. 5. 2015, č. j. 6 As 152/2014 - 78, bod 23 a tam citovanou judikaturu).
17. Ve světle těchto úvodních poznámek přistoupil soud k vypořádání jednotlivých žalobních bodů.
18. Nejprve žalobci namítají, že s projektovou dokumentací bylo v průběhu správního řízení manipulováno. Soud ze správního spisu ověřil, že to žalobci tvrdili již v odvolání a žalovaný se k tomu v napadeném rozhodnutí nevyjádřil. Ze správního spisu přitom soud shledal, že ve výkresu D.1.02 je ručně opravena kóta u zdi na jižní straně pozemku p. č. X z 14 000 mm na 10 280 mm. O úpravě projektové dokumentace neexistuje žádný úřední záznam. Soud pokládá za pravděpodobný odhad žalovaného, že jde o opravu zjevné chyby v psaní, kterou si po podání žádosti uvědomil a provedl buď sám stavebník (projektant), nebo pracovník stavebního úřadu. Soud však neshledal, že by provedená změna (oprava) představovala jakýkoli negativní zásah do práv žalobců – je naopak v zájmu všech účastníků řízení, aby objevená drobná chyba v psaní byla opravena a tento údaj byl v souladu s údaji v ostatních výkresech. Je třeba odmítnout představu žalobců, že šlo o „manipulaci se správním spisem“, která jim znemožnila se k projektové dokumentaci vyjádřit, protože v jejím důsledku jim nebylo jasné, k čemu se vlastně vyjadřují. Nejedná se ani o změnu takové povahy, která by vyžadovala, aby o ní byli informováni všichni účastníci, neboť – jak již bylo řečeno – jde o opravu drobné chyby v psaní. Žalobcům je třeba dát za pravdu, že se žalovaný k této jejich námitce v napadeném rozhodnutí výslovně nevyjádřil. Podle soudu však toto drobné opominutí nezpůsobuje nepřezkoumatelnost ani nezákonnost napadeného rozhodnutí (srov. bod 16 tohoto rozsudku). Nadto se tato oprava týká délky zdi umístěné na jižní straně pozemku stavebníků, tj. při jeho hranici s pozemkem p. č. X, který není ve vlastnictví žalobců (jejich pozemky se nacházejí při východní a severní straně pozemku stavebníků). Provedením předmětné opravy tak nedošlo k žádnému zásahu do práv žalobců. Námitka je nedůvodná.
19. Dále žalobci namítají, že se výkresy C a D.1.02 liší, a není tedy jasné, kudy vede zeď přilehlá k pozemku p. č. X, přičemž tuto námitku žalovaný v napadeném rozhodnutí nevypořádal. Ve vztahu k této námitce soud neshledal žádné dotčení práv žalobců, neboť – jak již bylo řečeno v předchozím odstavci – pozemek p. č. X, při jehož hranici má být sporná zeď umístěna, se nachází na jižní straně pozemku p. č. X (pozemku stavebníků), zatímco pozemky žalobců se nachází na straně východní a severní. Podoba této zdi proto nemá žádný dopad do právní sféry žalobců. Proto se soud touto námitkou nezabýval. Jen pro úplnost soud dodává, že žalobci tvrzený rozpor mezi oběma výkresey spočívající v různých údajích o délce této zdi byl ručně opraven, jak bylo vysvětleno v předchozím odstavci. V obou výkresech je tedy nyní zeď zakreslena jako stejně dlouhá.

20. Žalobci dále namítají, že se žalovaný nezabýval jejich námitkou, že se předmětná stavba vymyká charakteru okolní zástavby a naruší krajinný ráz. Z napadeného rozhodnutí soud zjistil, že touto otázkou (tj. tím, zda předmětná stavba nenarušuje kulturní a historický ráz té části Louňovic, v níž je umístována) se žalovaný zabýval, a to na stranách 4 – 5 napadeného rozhodnutí. Uvedl, že z hlediska územního plánu se pozemky dotčené stavbou nachází v ploše všeobecně obytné – dostavby ve stávající zástavbě. Z hlediska urbanistického a architektonického nejde o lokalitu nijak historicky cennou, tím méně chráněnou. Územní plán v lokalitě předpokládá postupnou proměnu celé čtvrti z někdejších rekreačních objektů na objekty k bydlení. Mezi okolní stavby zapadá předmětná stavba svou výškou (má 7 metrů, ostatní stavby mohou mít až 10 – 12 metrů) i svým půdorysným tvarem (ve tvaru písmene L). Střecha je plochá, pokrytá zelení, což však nelze zakázat, neboť obec Louňovice nemá pro tuto svou část zpracován regulační plán (v územním plánu je tento regulativ pro svou přílišnou podrobnost neplatný). Soud tedy musí konstatovat, že se touto otázkou žalovaný zabýval, a tuto velmi obecnou námitku náležitě vypořádal.
21. Nelze přisvědčit názoru žalobců vyjádřenému v replice, že absolutním kritériem pro povolení stavby je to, zda svým charakterem zapadá do současné okolní zástavby. Tento názor je nesprávný, protože by za každých okolností konzervoval stávající situaci a neumožňoval žádný rozvoj území. Rozhodující pro to, jaké stavby mohou být v konkrétním území umístěny, je územní plán, který určuje charakter jednotlivých částí obce do budoucna, i na desítky let dopředu. O lokalitě, do níž má být umístěna předmětná stavba a kde se nachází i rekreační chaty žalobců, obec Louňovice při tvorbě územního plánu rozhodla, že je určena k bydlení v rodinných domech, a prostřednictvím regulativů územního plánu otevřela dveře její postupné proměně. Jakkoli tedy nikdo žalobce nenutí, aby své rekreační chaty přestavěli na rodinné domy k celoročnímu bydlení, nemohou vytýkat sousedům, pokud na svých pozemcích hodlají vybudovat stavby územním plánem předvídané, ani stavebnímu úřadu, pokud takové stavby umístí a povolí. Nesouhlasí-li žalobci s takovým rozvojem příslušné části Louňovic (tj. s postupnou změnou na obytnou čtvrť s domy odpovídajícími parametřům), měli své námitky uplatnit spíše při pořizování územního plánu. Nemohou se však zachování stávajícího charakteru čtvrti v rozporu s územním plánem úspěšně domáhat v rámci společného územního a stavebního řízení. Námitka je nedůvodná.
22. K námitce žalobce a), že mělo být ve věci v souvislosti s hodnocením otázky, zda stavba svým charakterem zapadá do okolní zástavby, provedeno ústní jednání a místní šetření, konstatuje soud, že správní orgán I. stupně v oznámení o zahájení řízení ze dne 11. 8. 2016 účastníkům sdělil, že má za naplněné podmínky § 94a zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), ve znění účinném do 31. 12. 2017 (dále jen „stavební zákon“) – tedy a) správnímu orgánu I. stupně jsou poměry v území známy a b) žádost poskytuje dostatečný podklad pro posouzení záměru. Žalobce a) netvrdil, ani soud neshledal, že by některá z těchto kumulativních podmínek nebyla splněna. Námitka je nedůvodná.
23. Žalobci dále nesouhlasí se závěrem žalovaného, že se pro odstupové vzdálenosti uplatní limity vyplývající z § 25 odst. 3 vyhlášky o obecných požadavcích na využívání území (tzn. limity dostačující pro odstup mezi rodinnými domy, nikoli limity pro odstup mezi rekreačními chatami). S touto námitkou se soud neztotožňuje, neboť z územního plánu Louňovic z roku 2002, který si vyžádal, shledal, že předmětné území je zahrnuto v ploše

všeobecně obytné – dostavby ve stávající zástavbě, přičemž v textové části územního plánu se výslovně počítá s postupnou přestavbou a rekolaudací rekreačních chat na rodinné domy. Není žádný důvod aplikovat regulativ dopadající na rekreační chaty a omezovat tak výstavbu rodinných domů v území, které je právě k tomuto účelu do budoucna určeno. Při posouzení nejmenšího přípustného odstupu mezi stavbou rodinného domu a stavbou pro rodinnou rekreaci (§ 25 odst. 2 a 3 vyhlášky o obecných požadavcích na využívání území) je tedy třeba přihlídnout k záměrům využití daného území vyjádřeným v územním plánu obce. Má-li být území primárně určeno k zástavbě rodinnými domy, je namístě analogicky aplikovat méně přísný limit stanovený pro odstup mezi rodinnými domy (srov. rozsudek zdejšího soudu ze dne 9. 10. 2012, č. j. 47 A 18/2012 – 98, publikovaný pod č. 2775/2013 Sb. NSS). Námitka je nedůvodná.

24. Žalobci dále mají za to, že byl překročen koeficient zastavěnosti, neboť správně se do zastavěných ploch mají počítat i plochy zpevněné (plocha vstupu pro pěší a plocha vjezdu do garáže), neboť takové plochy nemohou sloužit jako prostor pro zeleň a vsakování. Správní orgány tak nepřipustně vycházely z názoru pořizovatele územního plánu, aniž by věc posoudily samy.
25. Jde-li o přípustnou míru zastavěnosti, soud z územního plánu Louňovic ověřil, že v části D jeho textové části se pro plochy všeobecně obytné – dostavby ve stávající zástavbě stanoví koeficient zastavěnosti 30 % – 40 %. V obecně závazné vyhlášce č. 12 o vyhlášení závazné části územního plánu obce Louňovice se v článku 7 – zásady prostorové regulace se pro zastavěné území stanoví koeficient zastavění na 30 %. Územní plán nestanoví, zda do koeficientu zastavěnosti započítávají pouze stavby, nebo i zpevněné plochy, přičemž tato otázka je mezi účastníky sporná. Správní orgán I. stupně učinil součástí správního spisu vyjádření zpracovatele územního plánu ze dne 2. 4. 2014, v němž zpracovatel uvádí, že ve všeobecně obytných plochách v zastavitelném území se do koeficientu zastavěnosti započítávají i zpevněné plochy, zatímco ve všeobecně obytných plochách v zastavěném území se zpevněné plochy nezapočítávají, neboť hlavním cílem regulace míry zastavěnosti je zachování charakteru vesnické zástavby.
26. Soud v první řadě předesílá, že pro posouzení souladu stavby s územním plánem je klíčové právě to, co je stanoveno v územním plánu. Stanovisko zpracovatele je pro věc v podstatě bez významu, neboť zpracovatel není oprávněn poskytovat po ukončení prací na podobě územního plánu jeho autoritativní výklad a zpětně „dovysvětlovat“, jak mají být jednotlivé regulativy chápány a interpretovány. Soud proto vycházel z vlastního textu územního plánu, resp. z obecně závazné vyhlášky, kterou byl vydán. Ta v článku 7 stanoví zásady prostorové regulace, včetně koeficientu zastavěnosti. Zatímco v odstavci 1 se pro různé lokality zastavitelných území stanoví míra zastavění „25 % *včetně zpevněných ploch*“, resp. „30 % *včetně zpevněných ploch*“ (zdůrazněno soudem), v odstavci 2 se stanoví míra zastavěnosti pro zastavěné území (což je právě případ předmětných pozemků) „*max. 30 %*“. Jelikož se tedy ve vyhlášce v určitých případech výslovně uvádí, že mají být při hodnocení míry zastavěnosti započítány i zpevněné plochy, nelze než za užití logického argumentu *a contrario* dovést, že tam, kde to uvedeno není, se zpevněné plochy do zastavěnosti pozemku nezapočítají. Výpočet provedený správními orgány je tedy správný a předmětná stavba nepřesahuje koeficient zastavěnosti platný pro danou lokalitu. Soud tedy uzavírá, že předmětná stavba je v souladu s regulativy územního plánu Louňovic. Námitka je nedůvodná.

27. Dále žalobci namítají, že se žalovaný nezabýval jejich námitkou týkající se vlivu stavby čerpadla na studny na sousedních pozemcích. Soud konstatuje, že byť k ochraně sousedních studní správní orgán I. stupně stanovil podmínku č. 23, žalovaný se v napadeném rozhodnutí k odvolací námitce skutečně nijak nevyjádřil. To je sice vada, avšak nikoli taková, aby způsobila nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí. Souhlas s provedením vrtů se totiž vydává v řízení podle zákona č. 254/2001 Sb., vodní zákon, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „vodní zákon“), nikoli ve společném územním a stavebním řízení. Jediný komentář, který by tak správní orgány obou stupňů mohly ve věci této námitky učinit, by byl ten, že nejsou k jejímu vypořádání příslušné. To ostatně mohlo být žalobcům jasné poté, co se při nahlížení do správního spisu seznámili s rozhodnutím vodoprávního úřadu, tj. rozhodnutím Městského úřadu v Říčanech, odboru životního prostředí ze dne 5. 10. 2016, kterým byl stavebníkům udělen souhlas k provedení dvou vrtů pro využívání energetického potenciálu podzemních vod. Toto rozhodnutí stanoví i podmínky k ochraně okolních studní v okruhu 100 metrů. Podkladem žádosti bylo mj. hydrologické posouzení hloubkových vrtů vypracované společností Ochrana podzemních vod, s. r. o. a projekt tepelného čerpadla, přičemž obojí je součástí správního spisu. Námitka je nedůvodná.
28. K námitce žalobce a) soud podotýká, že není nic nesprávného ani nezákonného na odkazu na § 29 odst. 2 vodního zákona, který žalovaný učinil na straně 6 napadeného rozhodnutí (to si lze jen obtížně představit, vzhledem k tomu, že jde o doslovnou citaci zákonného ustanovení). Při nakládání s podzemními vodami nelze ovlivnění okolních studní nikdy zcela vyloučit, a to ani v případě, že osoba vykonávající provozní činnost postupuje v souladu s právními předpisy i podmínkami stanovenými vodoprávním úřadem. Nelze však jen kvůli tomuto teoretickému riziku (které je z povahy věci přítomno při každé lidské činnosti) zcela zamezit jakémukoli rozvoji území. Za tím účelem obsahuje vodní zákon citované ustanovení, které zavazuje osobu vykonávající provozní činnost nahradit škodu způsobenou ztrátou nebo zhoršením možnosti odebrat vodu nebo zhoršením její jakosti. Nejde tedy o vyjádření nezájmu o vydatnost studny na pozemku žalobce a) a kvalitu vody v ní, nýbrž o upozornění na další institut – vedle jiných institutů vodního zákona a podmínek stanovených v rozhodnutí o souhlasu s realizací vrtů – sloužící k ochraně práv žalobce a). Námitka je nedůvodná.
29. Žalobci dále namítají, že se žalovaný nezabýval jejich námitkou, že předmětná stavba není umístěna 6,45 m od hranice pozemku p. č. X, ale jen 6,45 m od stavby na tomto pozemku. U této námitky soud neshledal žádné dotčení práv žalobců, jejichž domy stojí na východní a severní, resp. severozápadní (tedy na zcela opačné) straně předmětné stavby. S ohledem na to a se zřetelem k argumentaci uvedené shora v bodě 16 tohoto rozsudku nemá soud za to, že by to způsobovalo nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí. Žalovaný se obecně vzdáleností předmětné stavby od ostatních objektů zabýval, a to na straně 5 napadeného rozhodnutí, kde konstatoval, že vzdálenost od okolních staveb je dostatečná, a odkázal na výkres č. C.2 – koordinační situace. Z něj lze jednoznačně zjistit, že jižní strana předmětné stavby je od jižní strany pozemku vzdálena právě 6,45 metrů.
30. Dále žalobci namítají, že se žalovaný nezabýval jejich odvolací námitkou, že v koordinační situaci nejsou zakresleny všechny stávající objekty, zejména studny. Touto námitkou se žalovaný v napadeném rozhodnutí skutečně nezabýval. Ani u této námitky však není soudu zřejmé, jakým způsobem by se mohla sama skutečnost, že některý objekt ve výkresu koordinační situace chybí, negativně projevit v právní sféře žalobců. Žalobci namítali

pouze toto formální pochybení, nikoli žádné související námitky, na základě kterých by teoreticky bylo možno dotčení jejich práv dovodit (např. nedodržení ochranného pásma studní). Soud se proto touto námitkou nezabýval.

31. Žalobci dále mají za to, že žalovaný nedostatečně vypořádal námitku týkající se hluku z klimatizačních jednotek umístěných na severní straně stavby. Z prvostupňového rozhodnutí soud ověřil, že se správní orgán I. stupně touto námitkou zabýval, a dokonce do výroku prvostupňového rozhodnutí zahrnul podmínku č. 24: *„Ke kolaudaci bude provedeno měření hluku dvou klimatizačních jednotek na fasádě objektu, nebo budou klimatizační jednotky přemístěny na střešku objektu.“* Soud se neztotožňuje s názorem žalobců, že tato podmínka k ochraně jejich práv nijak nepřispívá. Žalobci vyjádřili obavu, že budou obtěžováni nadměrným hlukem z klimatizačních jednotek umístěných na fasádě. V napadeném rozhodnutí žalovaný ještě dovysvětlil, že překročí-li provoz zařízení povolené hlukové limity, bude třeba snížit výkon zařízení, odhlučnit je, nebo je přemístit. Soud k tomu podotýká, že se rozumí samo sebou, že pokud stavebníci předloží při kolaudační prohlídce výsledek měření hluku, který překračuje povolené hlukové limity, nebude možné stavbu zkolaudovat. Žádný právní předpis nebrání správnímu orgánu I. stupně formulovat podmínku alternativně, pokud má za to, že se jedná o nejvhodnější řešení k dosažení účelu podmínky. Soud tedy uzavírá, že touto námitkou se správní orgány zabývaly a vypořádaly ji zcela dostatečně. Námitka je nedůvodná.
32. Nad rámec této žalobní námitky (spíše v reakci na povzdech žalobců, že jim není jasné, jak bude správní orgán I. stupně bránit jejich práva, budou-li limity překročeny) soud podotýká, že správní orgán jako stavební úřad, potažmo žalovaný mohou z povahy věci chránit právo žalobců na dodržení hlukových limitů pouze v průběhu řízení podle stavebního zákona. Pokud by došlo k překračování povolených limitů hluku po kolaudaci, musí se žalobci obrátit na krajskou hygienickou stanici nebo na civilní soud.
33. Dále žalobci namítají, že se projektant nijak nezabýval a v důsledku toho žalovaný nedostatečně vypořádal námitku vlivu stavby na oslunění a osvit místností v rekreačních chatách žalobců, jejichž některá okna jsou situována směrem k předmětné stavbě. Ze správního spisu soud ověřil, že v průběhu správního řízení žalobci namítali oslunění *pouze ve vztahu k bazénu* na pozemku p. č. X ve spoluvlastnictví žalobce a) a žalobkyně b), který je vyhříván pomocí slunečního záření. Na tuto námitku také v řízení stavebníci reagovali, neboť součástí projektové dokumentace je i přibližná studie zastínění vypracovaná projektantem Ing. P. Š. Tato studie se týká právě zastínění pozemků p. č. X a p. č. X (pozemky žalobců) předmětnou stavbou, přičemž modeluje situaci denního osvětlení pro den 1. března a vyplývá z ní, že jsou naplněny požadavky stanovené bodem 4.3.5 ČSN 73 4301, tj. že alespoň polovina obou pozemků je 1. března osluněna nejméně tři hodiny. Konkrétně v případě pozemku p. č. X není žádná jeho část zastíněna méně, než požadované 3 hodiny denně a u pozemku p. č. X se toto omezení týká jen jeho necelé 1/10. Z této studie vycházel i správní orgán I. stupně, který na straně 9 prvostupňového rozhodnutí konstatoval, že sousední pozemky jakožto pozemky přiléhající k objektům sloužícím k rekreaci jsou osluněny dostatečně. Tuto argumentaci následně zopakoval žalovaný na straně 7 napadeného rozhodnutí. Soud tedy konstatuje, že touto námitkou se žalovaný zabýval a řádně ji vypořádal.
34. Námitka, že se správní orgány nedostatečně zabývaly otázkou proslunění místností v jejich rekreačních chatách přivrácených k předmětné stavbě, se objevila poprvé až v žalobě. Správním orgánům tedy nelze vytýkat, že se touto otázkou v prvostupňovém ani

v napadeném rozhodnutí výslovně nezabývaly. Soud však tuto námitku přesto věcně přezkoumal, neboť je třeba ověřit, zda správní orgány, které mají ve společném územním a stavebním řízení povinnost prověřit soulad umísťované a povolované stavby se všemi právními předpisy na věc dopadajícími, dostály své povinnosti, byť to ve svých rozhodnutích výslovně neuvedly. V § 13 vyhlášky č. 268/2009 Sb., o technických požadavcích na stavby, ve znění pozdějších předpisů (dále též jen „vyhláška o technických požadavcích na stavby“), se stanoví parametry na proslunění bytů [ty podle § 3 písm. i) téže vyhlášky sestávají z obytných místností] a pobytových místností. Stavby ve vlastnictví žalobců však jsou – jak soud ověřil z katastru nemovitostí a jak to ostatně odpovídá tvrzení žalobců – objekty pro individuální rekreaci. Nejde tedy o byty. Prostory v rekreačních chatách žalobců jsou proto právě pobytovými místnostmi, neboť ty jsou definovány v § 3 písm. j) vyhlášky o technických požadavcích na stavby jako každá místnost (prostor), která svou polohou, velikostí a stavebním uspořádáním splňuje požadavky k tomu, aby se v nich zdržovaly osoby. Podle citovaného ustanovení vyhlášky o technických požadavcích na stavby musí být prosluněny ty pobytové místnosti, které to svým charakterem a způsobem využití vyžadují. Bližší podmínky na proslunění pobytových místností vyhláškou o technických požadavcích na stavby stanoveny nejsou. Tato vyhláška toliko v § 11 odst. 4 stanoví, že pobytové místnosti musí mít denní, umělé, případně sdružené osvětlení v závislosti na jejich funkčním využití (to jsou ovšem již jiné pojmy). Ani z kapitoly 4.3 ČSN 73 4301 pak žádné konkrétní požadavky na proslunění pobytových místností nevyplývají; pro pobytové budovy sloužící k rekreaci jejich obyvatel tato norma ve zmiňovaném bodě stanoví pouze míru oslunění pozemku, na němž stavba určená k rekreaci stojí (viz bod 33 rozsudku). Míra proslunění pobytových místností tudíž sice představuje obecný požadavek na výstavbu (§ 13 odst. 1 vyhlášky o technických požadavcích na stavby), avšak nejsou pro její posouzení stanoveny žádné konkrétní limity. Proto pokud se správní orgány ztotožnily (implicitně to plyne z jejich rozhodnutí, neboť ta na projektovou dokumentaci odkazují) se závěrem obsaženým v projektové dokumentaci (konkrétně uvedeným v souhrnné technické zprávě), že objekt není zastíněn žádnou okolní stavbou ani zelení a projektem nedojde k výraznému zastínění sousedních pozemků, nedopustily se pochybení.

35. Jinou otázkou by byla tzv. občanskoprávní námitka, tedy otázka ochrany vlastnického práva žalobců k jejich pozemkům a rekreačním objektům na nich postaveným před negativními vlivy, které mají původ ve výkonu vlastnického práva stavebníků v podobě realizace předmětné stavby (imise). Tyto občanskoprávní námitky mají právní základ v úpravě sousedských vztahů obsažené v § 1013 odst. 1 zákona č. 89/2012 Sb., občanský zákoník, podle něhož se vlastník zdrží všeho, co působí, že odpad, voda, kouř, prach, plyn, pach, světlo, stín, hluk, otřesy a jiné podobné účinky (imise) vnikají na pozemek jiného vlastníka (souseda) v míře nepřiměřené místním poměrům a podstatně omezují obvyklé užívání pozemku; to platí i o vnikání zvířat. Zakazuje se přímo přivádět imise na pozemek jiného vlastníka bez ohledu na míru takových vlivů a na stupeň obtěžování souseda, ledaže se to opírá o zvláštní právní důvod. O nedovolené imise jde jen tehdy, je-li splněna jak podmínka „v míře nepřiměřené místním poměrům“ (zkoumají se poměry obvyklé v daném místě), tak podmínka „podstatně omezuje obvyklé užívání pozemku“ (v jejím rámci se posuzují poměry druhové, tedy užívání obvyklé v jiných podobných místech; viz rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 29. 4. 2015, sp. zn. 22 Cdo 3940/2014). Přípustnost uplatňování tohoto typu námitek v územním řízení vyplývá z § 89 odst. 4 věty druhé stavebního zákona, podle něhož vlastník sousední nemovité věci může uplatňovat námitky proti

projednávanému záměru v rozsahu, jakým je jeho právo přímo dotčeno. Dotčení vlastnického práva vlastníka sousední nemovité věci může spočívat mj. i v působení imisí na jeho nemovité věci. Smyslem uplatňování občanskoprávních námitek proti budoucím imisím v územním řízení je preventivně působit proti vzniku stavu, který by pravděpodobně nastal po realizaci stavby a který by znamenal porušení § 1013 odst. 1 občanského zákoníku. Takovou námitku, nepřesahuje-li rozsah jeho působnosti nebo nedojde-li k dohodě mezi účastníky, stavební úřad posoudí na základě obecných požadavků na výstavbu, závazných stanovisek, popřípadě technických norem (§ 86 odst. 6 stavebního zákona). Námitka tohoto druhu však v řízení vznesena nebyla. Správní orgány proto nepochybily, pokud se jí nezabývaly, neboť to nebylo jejich povinností (na rozdíl od posouzení dodržení veřejnoprávních podmínek pro umístění staveb, které je stavební úřad povinen posuzovat z moci úřední vždy). Nadto je uplatnění tzv. soukromoprávních námitek v územním řízení ustanovením § 89 odst. 1 stavebního zákona koncentrováno k okamžiku konání ústního jednání a v případech, kdy se ústní jednání nekoná, je k jejich uplatnění stanovena lhůta, přičemž k později uplatněným námitkám se nepřihlíží (což opět neplatí pro námitky směřující do porušení hmotněprávních či procesněprávních předpisů). Soukromoprávní námitky z uvedených důvodů nemohou být vzneseny až v řízení před soudem, respektive soud se takovými námitkami nemůže věcně zabývat, neboť by byl první, kdo by tak činil. Námitka, že se správní orgány nezabývaly otázkou proslunění pobytových místností nacházejících se v chatách žalobců, je tedy nedůvodná.

36. Konečně žalobci pokládají za nepřezkoumatelný a nedostatečný způsob, jakým byla vypořádána námitka vsakování dešťových vod. Nebylo zohledněno, že 1,5 m pod povrchem pozemku je žulová skála. Soud konstatuje, že argumentace, kterou žalovaný uvedl na straně 6 napadeného rozhodnutí, je typickým příkladem situace popsané v bodě 16 tohoto rozsudku. Žalovaný vypořádal námitku týkající se žulové skály tím, že odkázal na hydrogeologické posouzení možnosti likvidace srážkových vod, které umístění vsakovacího zařízení u předmětné stavby předpokládá. Soud tedy konstatuje, že jakkoli tato námitka mohla být vypořádána podrobněji, byla vypořádána dostatečně. Soud k tomu doplňuje, že v rámci tohoto hydrologického posouzení proběhl i průzkumný vrt do hloubky 1,1 metru, tj. do hloubky, kterou posouzení podloží za účelem vsakování vyžaduje. Je pravdou, že v hydrogeologickém posouzení pro vrty pro tepelná čerpadla (nacházející se v hloubce více než 100 metrů) se na str. 5 zmiňuje, že se v podkladu 1 – 2 metrů pod terénem nachází žula, nejedná se však o „žulovou skálu“, resp. „nepropustný žulový masiv“, jak tvrdí žalobci. Jedná se pouze o zvětralé žulové eluvium, blíže povrchu jde v podstatě o písek a štěrk, níže (4 – 6 metrů pod povrchem) se může jednat o pevnou, ale úlomkovitě či kusově rozpadavou žulu. Ani z posudku pro tepelné čerpadlo tedy nelze vyvodit nic o tom, že by podloží bránilo vsakování a že by hrozilo podmáčení pozemků žalobců. Námitka je nedůvodná.
37. Protože soud neshledal žalobní body důvodnými, žalobu na základě § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
38. Soud neprovedl důkaz fotografiemi správního spisu, které žalobci předložili na CD společně s replikou, neboť originál správního spisu měl soud k dispozici a vycházel z něj. Skutečnost, že na výkresu č. D.1.02 došlo ručně k opravě kóty, nebyla mezi účastníky sporná.

39. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobci nemají právo na náhradu nákladů řízení, neboť ve věci neměli úspěch. Žalovanému, který byl ve věci úspěšný, žádné náklady nad rámec jeho běžné činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 2. října 2018

Mgr. Jitka Zavřelová, v. r.
předsedkyně senátu